

Φ.—Τοῦ κάκου... γὰρ τῆς κούτρας μας δὲν εἶναι θεραπεῖα,
σοῦφερα, Περικλέτο μου, καὶ ἴλιγγ χαρουργία,
τῶν χαρουργῶν ἀφέψημα, ποτὸν ὀρθοστικώτατον,
ἀλλὰ καὶ εὐκοιλιώτατον.

Καὶ δῶσε, φίλε ποθητέ,
νὰ πρῶτον καμπύσει βουλευταί.

Τότε περὶ κενότητος συγὰ θά συζητοῦν
καὶ ψηφοφόροι δὺσπεπτοι θά τοὺς χειροκροτοῦν.

**Ἐ Φαούλης καὶ ὁ Περικλῆς με ταμποῦρ καὶ βράκα
λένε τραγούδια τῆς Βουλῆς καὶ κάνουν παταράκα.**

Π.— Δύο τῆς Ἀθήνας βλάκες
ἔβλεκαν φουφού λά βράκαε,
καὶ με Κρήτης ταμποῦρ
τραγουδοῦν, Βουλὴ κυρά,
τῆς καινούριας ὠμορφίας σου, τὰ καινούρια σου τὰ κάλλη,
καὶ σοῦ φέρουν γὰρ τὰ νερά ἴλιγο βρωμιούχον κάλι.

Ἦλθε πάλιν ἡ Βουλὴ
μέε ἴστο καλοκαίρι,
κούκων λεγεῶν λαλεῖ
καὶ στριγγιλιῶν κουζουλοὶ
ντάλα μεσημέρι.

Ἄωμ' ἀνοίγει λατρευτὸν,
δῶμα λόγων τερνευτῶν
σὲ καιροῦ ὠραίου,
καὶ σκαμπὰ τῶν βουλευτῶν
πιάνουνε κορούε.

Ἦλθε πάλι μεμποῦρι
νὰ κενόρση βούδρα,
βγαίνου κλέφταιε ἴστο κλαρεὶ
καὶ ἔνοπλοι παντοῦ χοροὶ
καὶ βροντῆς τραγούδια.

Φ.— Ἐρχομαί σκέψαιε, μάινε μου, καὶ γνώμαε νὰ μορφώσω
ἴσῃν δρᾶσιν τὴν ἀμκαίαν...
ἴστα κεραμιδιὰ τῆς Βουλῆς ἴ ανέθω νὰ κερρώσω
τῶν ἔργων τὴν σημάϊαν.

ἴστα κεραμιδιὰ τῆς Βουλῆς ἴ ανέθω νὰ τὸ τοσούω,
καὶ ἴσῃν κυρίαν Μιχαλοῦ
καὶ ἀπ' Ἀθηνῶν μέγρι Γαλοῦ
σὰν Χόντζας ἀπὸ μινερέ τὴν ἔκτακτον θά σκούζω.

Ἐκτακτος Βουλῆ, μητέρα,
καὶ ἔλων τῶν ἔκτακτων πέρε
δὶε καὶ τρεῖς ἔκτακτοτέρε.

Ὀλα τῆς σπουδαίωτερα,
τῶν τακτικῶν ἀνώτερα
καὶ εἰς τάξιν τακτικώτερα
καὶ ἔκτακτων ἔκτακτώτερα.

Ἦλθε πάλ' ἡ συνετή...
νὰ καινούρια τελετὴ
μέε ἴσῃν τῶση ζέστη,

καὶ ὁ κυρίαρχος κροτέ
καὶ νεκρὸς ἀνέστη.

Κόσμος γύρω τῆς στεφῆλε
σὲ θεσοῦς γαρεθεῖ,
ταμποῦρδε ἴγει καὶ αὐλόε,
ὁ δὲ κύριος Τραυλῆ
πάλιν προεδρεῖ.

Ἦλθε πάλιν ἡ γλασσοῦ
μετὰ ζήλου περισσοῦ,
μέ σορίας κροῦτζε,
καὶ ἴσῃν πόρτα τῆς φουδῶ
καὶ χαρούμενος μασσῶ
Κρητικὰ χαρούμπια.

Μπαίνει καὶ ὁ Μητροπολίτης με τὴν Σύνοδον κοντὰ
καὶ Μνίστροι μπανοθαίνου με σπουδαία τρικαντὰ.
ἴσῃν γραμμὴν ἐρέδρον σῆνη
μ' ὀλοκαινούριαε στολαε,
ἀγλασμάε θά ζαναγίνη
καὶ ἴ ἀγλάση κεραλαε.

Ὀλους μας τοὺς δεαβασημένους καὶ ἔναν καὶ ἄλλων ἴπουργῶ-
δεάβαστους, Μητροπολίτη,
τοὺς δεδάβασα καὶ ἐγῶ,
πούλθα τῶρ ἀπὸ τὴν Κρήτη.

Σὺ ράντισε κατὰ γραμμὴν
τὴν κεφαλὴν τῶν τὴν θερμῆν,
καὶ λέγε τοὺε εἰσῆν ἴμιν,
καὶ ἴμετε νὰ κρῶζομεν: ἀμιν.

Τὰ πνεύματὰ τὰ πονηρὰ
νὰ ἴβρον εἰ ἔλων τῶν τρανῶν
καὶ νᾶμπουν ἔπιαε μὴ φορὰ
ἴστοὺε χοίρουε τῶν Γαδακρηνῶν.

Π.— Εἶδα πάλιν τελετάε,
ποῦ σὲ κάνου καὶ πετῆε
μέε ἴστοῦ Πόρτ-Ἀρθοῦ τὰ κάστρα, ἴστο Τοιν-Τοῦν, ἴστο
[Φάου-Τσοῦ,
καὶ ἀνεβαίνει κατεβαίνει τῶν Ραμρηνῶν ἡ Πιπιτσού,
ἀνεβαίνει κατεβαίνει
τὰ βρακιά τῆς λύνε δένει.

Πάλι τῆς εἶπαμε πολλάε,
πλὴν ποῦ κεφάλι καὶ μαλαίε;
Εἶδες ἀτρίχους κορυφάε,
τοῦ κράτους τὸ Σιμπιλ-Χανε,
καὶ τῶρε πᾶμε νὰ τῆς φῆε,
βρε Φαουλή Γαδακρηνέ.

**Καὶ καμπόσαιε ποικιλίαε,
μ' ἄλλουε λόγουε ἀγγελίαε.**

Βαρελεμῆ τοῦ Γάλλου, ποῦ πνεῦμ' ἀρχαῖον πνεεῖ,
ποῦ σπουδατον ἔργον ἄ Ἀθηνῆ καὶ Ἀθηναῖοι.
Ὁ Πτ Βασιλειάδης μετέφρασε σὰν Γάλλουε
καὶ ἐκδίδετ' ἐν Λειψία τὰ μάλα φιλοκάλωε.